

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: J. P.**, proti **žalovanému: Ministerstvo obrany**, se sídlem náměstí Svobody 471/27, Praha 6, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka Pardubice, ze dne 28. 2. 2005, č. j. 54 Cad 14/2005 - 29,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se odmítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadá žalobce (dále jen „stěžovatel“) v záhlaví uvedené usnesení Krajského soudu v Hradci Králové, jímž byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Vojenského úřadu sociálního zabezpečení ze dne 13. 7. 2001, č. j. 45/3 - 3197/2000 - 8201. Krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno nejpozději dne 21. 10. 2001, kdy bylo stěžovateli doručeno vyrozumění o opravě chybného uvedení data jeho vydání. Podání, které stěžovatel sepsal 16. 12. 2004 a podal u soudu dne 17. 12. 2004, které při jednání soudu dne 31. 1. 2005 k dotazu soudu označil za žalobu proti tomuto rozhodnutí, proto krajský soud shledal s ohledem na úpravu v zákoně č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), jako opožděné a takovou žalobu odmítl v souladu s § 46 § 1 písm. b) s. ř. s. Toto rozhodnutí krajského soudu bylo stěžovateli doručeno 3. 3. 2005.

Dne 14. 3. 2005 byla krajskému soudu doručena obsáhlá kasační stížnost, ve které k napadenému rozhodnutí na patnácté straně uvedl, že je napadá kasační stížností, neboť je plné rozporných výroků se zákony; napadený správní akt je právním paskvilem, který nelze opravit - co je psáno v datu, nelze opravit, zákony nejsou pole neorané, to by si měli tvůrci tohoto aktu uvědomit. Dále uvádí důvody, pro které zastává názor, že napadený správní akt je v rozporu s konkrétními ustanoveními s. ř. s. a správního řádu, přičemž zdůrazňuje, že tento akt, pokud šlo o datum jeho vydání, byl neopravitelným, a proto se podle názoru stěžovatele nejedná vůbec o rozhodnutí. Stěžovatel poté uvádí, jak si představuje výrok rozhodnutí zdejšího soudu, totiž uložení povinnosti krajskému soudu, aby žalovaný správní orgán zavázal k určitému zápočtu dob pojištění, přepočtu průměrného měsíčního výdělku a přiznání invalidního důchodu. Stěžovatel dále požádal o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti. Tato žádost byla krajským soudem zamítnuta

usnesením ze dne 29. 4. 2005. Proti tomuto usnesení podal stěžovatel kasační stížnost, která byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2005, č. j. 3 Ads 77/2005 - 86; ústavní stížnost směřující proti tomuto rozsudku byla pod sp. zn. III. ÚS 66/06 odmítnuta dne 6. 6. 2006.

Následným usnesením krajského soudu ze dne 8. 11. 2005 byl stěžovatel vyzván, aby ve lhůtě jednoho měsíce předložil plnou moc udělenou advokátu k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Na výzvu reagoval stěžovatel podáním ze dne 9. 12. 2005. V něm uvedl jmenovitě 12 advokátů, kteří projevíli nezájem o zastupování v této věci, a proto nemůže požadavek soudu splnit.

Po zvážení shora uvedených skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky řízení o kasační stížnosti nejsou splněny.

Podle § 105 odst. 2 s. ř. s. stěžovatel musí být v tomto řízení zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Stěžovatel sám nemá předepsané vysokoškolské právnické vzdělání a plnou moc advokátu, který by jej zastupoval v řízení o kasační stížnosti, nedoložil. Nedostatek povinného zastoupení je svou povahou odstranitelným nedostatkem podmínek řízení, který se však ani na výzvu soudu v projednávané věci nepodařilo odstranit. Stěžovatel vedl ve věci svých důchodových nároků řadu soudních pří, byl opakovaně poučován o povinnosti být v řízení o kasační stížnosti před zdejším soudem zastoupen advokátem, při posuzování žádosti o ustanovení advokáta ex offio se soudem nespolupracoval a odmítl potřebnou součinnost (osvědčit své majetkové poměry). Přitom stěžovateli byly důsledky takového počínání známy - Nejvyšší správní soud již v několika věcech jeho kasační stížnosti právě pro tento deficit musel odmítnout (kupř. usnesení ze dne 21. 6. 2006, č. j. 3 Ads 16/2006 - 87, ze dne 13. 7. 2006, č. j. 3 Ads 40/2006 - 218). Plnou moc advokátu nepředložil stěžovatel ani kdykoliv poté, co byla věc předložena k rozhodnutí Nejvyššímu správnímu soudu. Za této situace Nejvyšší správní soud podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. kasační stížnost odmítl. V důsledku toho se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat námitkami stěžovatele směřujícími k napadenému správnímu aktu v jeho meritu; obiter dictum však dodává, že oprava data vydání rozhodnutí, kdy ze všech okolností je zřejmé, že šlo o zřejmou nesprávnost ve vyhotovení rozhodnutí, nemůže činit napadený správní akt nicotným.

Kasační stížnost byla odmítnuta, proto žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu řízení, jak výslovně stanoví § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. února 2007

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu

